Категорія справи № **415/2376/15-ц: не визначено.**
Надіслано судом: **не визначено.** Зареєстровано: **04.06.2019.** Оприлюднено: **04.06.2019.**
Номер судового провадження: **61-4134ск18**

Верховний Суд

**Постанова**

**Іменем України**

30 травня 2019 року

м. Київ

справа № 415/2376/15-ц

провадження № 61-4134св18

Верховний Суд у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду:

Стрільчука В. А. (суддя-доповідач), Карпенко С. О., Тітова М. Ю.,

учасники справи:

заявник - Компанія «Річком Лімітед» (Reachcom Limited),

боржники: Корпорація «Індустріальна Спілка Донбасу», Публічне акціонерне товариство «Алчевський металургійний комбінат»,

провівши у порядку письмового провадження попередній розгляд справи за касаційною скаргою Корпорації «Індустріальна Спілка Донбасу» на ухвалу Лисичанського міського суду Луганської області від 17 серпня 2017 року у складі судді Краснокутської М. О.та ухвалу Апеляційного суду Луганської області від 10 листопада 2017 року у складі колегії суддів: Стахової Н. В., Авалян Н. М., Лозко Ю. П.,

ВСТАНОВИВ:

***Короткий зміст вимог і судових рішень судів першої та апеляційної інстанцій.***

У квітні 2015року Компанія «Річком Лімітед» (Reachcom Limited) (далі - Компанія «Річком Лімітед») звернулася до суду з клопотанням про надання дозволу на примусове виконання на території України рішення іноземного суду - Лондонського міжнародного арбітражного суду від 30 квітня 2012 року у справі № 111798 за позовом Компанії «Річком Лімітед» до Корпорації «Індустріальна спілка Донбасу» та Публічного акціонерного товариства «Алчевський металургійний комбінат» (далі - ПАТ «Алчевський металургійний комбінат») про стягнення простроченої заборгованості за Угодою про кредитну лінію від 16 вересня 2005 року в сумі 47 900 000 доларів США заборгованості, 9 354 792,90 доларів США нарахованих процентів, 5 991,04 фунтів стерлінгів в рахунок арбітражних витрат та 271 498,87 фунтів стерлінгів в рахунок юридичних видатків, витрат і виплат та покладенням на ПАТ «Алчевський металургійний комбінат» і Корпорацію «Індустріальна спілка Донбасу» як солідарних боржників та стягнення судових витрат у зв`язку з поданням цього клопотання.

Справа розглядалася судами неодноразово.

Ухвалою Лисичанського міського суду Луганської області від 17 серпня 2017 року клопотання Компанії «Річком Лімітед» про визнання та надання дозволу на примусове виконання рішення Лондонського міжнародного арбітражного суду від 30 квітня 2012 року задоволено. Визнано та надано дозвіл на примусове виконання рішення Лондонського міжнародного арбітражного суду від 30 квітня 2012 року у справі (провадженні) № 111798 за позовом компанії «Річком Лімітед» до Корпорації «Індустріальна спілка Донбасу» та ПАТ «Алчевський металургійний комбінат» про стягнення простроченої заборгованості за Угодою про кредитну лінію від 16 вересня 2005 року в сумі 47 900 000 доларів США, що за офіційним курсом Національного банку України (далі - НБУ) станом на 17 серпня 2017 року було еквівалентно 1 224 933 288 грн; нарахованих процентів - 9 354 792,90 доларів США, що станом на 17 серпня 2017 року еквівалентно 239 227 499,49 грн; арбітражних витрат - 5 991,04 фунтів стерлінгів, що станом на 17 серпня 2017 року еквівалентно 197 164,20 грн; юридичних видатків, витрат і виплат - 271 498,87 фунтів стерлінгів, що станом на 17 серпня 2017 року еквівалентно 8 934 985,73 грн. Вирішено питання про розподіл судових витрат.

Судове рішення місцевого суду мотивоване тим, що рішення Лондонського міжнародного арбітражного суду набрало законної сили. Боржники були повідомлені про розгляд справи своєчасно, що не заперечувалося сторонами. Доказів, що сторона, щодо якої постановлено рішення, була якоюсь мірою недієздатною, не була належним чином повідомлена про розгляд чи з інших причин не могла подати свої пояснення, суду не надано. Рішення у справі ухвалене компетентним судом і не належить виключно до компетенції суду або іншого уповноваженого відповідно до закону органу України, що підтверджено матеріалами справи та не заперечувалося сторонами. Доказів, що рішення постановлене щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою або такого, що не підпадає під умови останньої, склад арбітражного органу або арбітражний процес не відповідали угоді сторін, також не надано. Доказів наявності рішення суду України у спорі між тими самими сторонами, з того ж предмета і на тих же підставах, що набрало законної сили представниками боржників не надано, вказані обставини ними не заперечувалися. Передбачений законодавством строк пред`явлення рішення Лондонського міжнародного арбітражного суду від 30 квітня 2012 року до примусового виконання в Україні не було пропущено, оскільки представник компанії «Річком Лімітед» первісно звернувся до суду з клопотанням про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду 16 квітня 2015 року, що також не заперечувалося представниками боржників. Предмет спору у справі про стягнення заборгованості за Угодою про кредитну лінію підлягає судовому розгляду за законами України. Доказів про його добровільне виконання

будь-ким з боржників матеріали справи не містять. Боржниками не надано доказів наявності підстав для відмови у визнанні або у наданні дозволу на виконання рішення іноземного суду.

Ухвалою Апеляційного суду Луганської області від 10 листопада 2017 року апеляційні скарги Корпорації «Індустріальна Спілка Донбасу» та ПАТ «Алчевський металургійний комбінат» відхилено. Ухвалу Лисичанського міського суду Луганської області від 17 серпня 2017 року залишено без змін.

Судове рішення апеляційного суду мотивоване тим, що висновки місцевого суду по суті вирішеного спору є правильними, підтверджуються наявними у справі доказами, яким суд дав належну правову оцінку. Доводи апеляційних скарг не спростовують цих висновків і не свідчать про порушення норм матеріального та процесуального права.

***Короткий зміст та узагальнені доводи касаційної скарги.***

У грудні 2017 року Корпорація «Індустріальна Спілка Донбасу» подала до Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ касаційну скаргу на ухвалу Лисичанського міського суду Луганської області від 17 серпня 2017 року та ухвалу Апеляційного суду Луганської області від 10 листопада 2017 року, в якій, посилаючись на неправильне застосування судами норм матеріального права та порушення норм процесуального права, просила скасувати оскаржувані судові рішення і постановити нову ухвалу та визначити розмір зобов`язання, що підлягає стягненню з Корпорації «Індустріальна Спілка Донбасу», з урахуванням можливого повного або частково виконання зобов`язання компанією «Reeferway Limited».

Касаційна скарга мотивована неврахування судами того, що предметом арбітражного розгляду була вимога стягувача до Корпорації «Індустріальна Спілка Донбасу», ПАТ «Алчевський металургійний комбінат» та компанії «Reeferway Limited». У рішенні Лондонського міжнародного арбітражного суду від 30 квітня 2012 року визначено, що відповідачі несуть солідарне зобов`язання перед позивачем. Тобто під час розгляду клопотання про надання дозволу на примусове виконання вказаного вище рішення необхідно встановити факт повного чи часткового виконання рішення всіма солідарними боржниками, в тому числі компанією «Reeferway Limited», оскільки виконання зобов`язання одним із солідарних боржників припиняє обов`язок решти солідарних боржників. Однак компанію «Reeferway Limited» не було залучено до участі в розгляді цієї справи та не з`ясовано питання про можливість повного чи часткового виконання нею зобов`язання. Крім того, в резолютивній частині ухвали місцевого суду неправильно зазначено строк та порядок її оскарження.

***Рух справи в суді касаційної інстанції.***

Ухвалою судді Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 6 грудня 2017 року касаційну скаргу залишено без руху та надано строк для усунення недоліків.

Статтею 388 Цивільного процесуального кодексу України в редакції Закону України від 03 жовтня 2017 року № 2147-VIII «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів», що набув чинності 15 грудня 2017 року (далі - ЦПК України), визначено, що судом касаційної інстанції у цивільних справах є Верховний Суд.

Відповідно до підпункту 4 пункту 1 розділу XIII «Перехідні положення» ЦПК України касаційні скарги (подання) на судові рішення у цивільних справах, які подані і розгляд яких не закінчено до набрання чинності цією редакцією Кодексу, передаються до Касаційного цивільного суду та розглядаються спочатку за правилами, що діють після набрання чинності цією редакцією Кодексу.

У січні 2018 року касаційну скаргу Корпорації «Індустріальна Спілка Донбасу» на ухвалу Лисичанського міського суду Луганської області від 17 серпня 2017 року та ухвалу Апеляційного суду Луганської області від 10 листопада 2017 року передано до Верховного Суду.

Ухвалою Верховного Суду від 06 лютого 2018 року відкрито касаційне провадження у цій справі і витребувано її матеріали із суду першої інстанції.

20 лютого 2018 року справа № 415/2376/15-ц надійшла до Верховного Суду.

***Позиція Верховного Суду.***

Згідно з частиною третьою статті 3 ЦПК України провадження в цивільних справах здійснюється відповідно до законів, чинних на час вчинення окремих процесуальних дій, розгляду і вирішення справи.

Підставами касаційного оскарження є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права (частина друга статті 389 ЦПК України).

Згідно з частиною першою статті 400 ЦПК України під час розгляду справи в касаційному порядку суд перевіряє в межах касаційної скарги правильність застосування судом першої або апеляційної інстанції норм матеріального чи процесуального права і не може встановлювати або (та) вважати доведеними обставини, що не були встановлені в рішенні чи відкинуті ним, вирішувати питання про достовірність або недостовірність того чи іншого доказу, про перевагу одних доказів над іншими.

Вивчивши матеріали справи, перевіривши доводи касаційної скарги, Верховний Суд у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду дійшов висновку, що касаційна скарга не підлягає задоволення з таких підстав.

Питання щодо визнання та виконання рішень іноземних судів в Україні регулюються Конвенцією про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень від 10 червня 1958 року, яка ратифікована Українською РСР відповідно до Указу Президії Верховної Ради Української РСР від 22 серпня 1958 року «Про ратифікацію Конвенції про визнання і виконання іноземних арбітражних рішень» (далі - Нью-Йоркська конвенція). Відповідно до статті 6 Закону України «Про правонаступництво України» Україна підтвердила свої зобов`язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України. Згідно з роз`ясненням Міністерства закордонних справ України від 07 лютого 2000 року № 4.3/8-076.137 Нью-Йоркська конвенція набрала чинності для України 10 січня 1961 року.

Згідно зі статтею 9 Конституції України чинні міжнародні договори, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України. Укладення міжнародних договорів, які суперечать Конституції України, можливе лише після внесення відповідних змін до Конституції України.

За правилами статті 19 Закону України «Про міжнародні договори України», якщо міжнародним договором України, який набрав чинності в установленому порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені у відповідному акті законодавства України, то застосовуються правила міжнародного договору.

Відповідно до статті 15 Закону України «Про міжнародні договори України» чинні міжнародні договори України підлягають сумлінному дотриманню Україною відповідно до норм міжнародного права. Згідно з принципом сумлінного дотримання міжнародних договорів Україна виступає за те, щоб й інші сторони міжнародних договорів України неухильно виконували свої зобов`язання за цими договорами.

З огляду на наведене положення Нью-Йоркської конвенції є обов`язковими до виконання Україною, є пріоритетними та мають вищу юридичну силу щодо національного законодавства України (за виключенням Конституції України), яке регулює спірні правовідносини.

У частині першій статті І Нью-Йоркської конвенції передбачено, що цей міжнародний договір застосовується до визнання і виконання арбітражних рішень, постановлених на території іншої держави, ніж держава, де запитуються їх визнання і виконання, за спорами, сторонами в яких можуть бути як фізичні, так і юридичні особи. Її належить застосовувати також щодо арбітражних рішень, які не вважаються внутрішніми рішеннями у тій державі, де запитуються їх визнання та виконання.

За правилами статті ІІ Нью-Йоркської конвенції кожна договірна держава визнає письмову угоду, за якою сторони зобов`язуються передавати в арбітраж всі або будь-які спори, що виникли або можуть виникнути між ними у зв`язку з будь-яким конкретними договірними або іншими правовідносинами, об`єкт яких може бути предметом арбітражного розгляду. Термін «письмова угода» включає арбітражне застереження в договорі, або арбітражну угоду, підписану сторонами, або міститься в обміні листами або телеграмами.

Згідно зі статтею ІІІ Нью-Йоркської конвенції кожна договірна держава визнає арбітражні рішення як обов`язкові та виконує їх відповідно до процесуальних норм тієї території, де запитуються визнання та виконання цих рішень, на умовах, викладених у статтях Конвенції.

Відповідно до статті 81 Закону України «Про міжнародне приватне право» в редакції, чинній на час виникнення спірних правовідносин, в Україні можуть бути визнані та виконані рішення іноземних судів у справах, що виникають з цивільних, трудових, сімейних та господарських правовідносин, вироки іноземних судів у кримінальних провадженнях у частині, що стосується відшкодування шкоди та заподіяних збитків, а також рішення іноземних арбітражів та інших органів іноземних держав, до компетенції яких належить розгляд цивільних і господарських справ, що набрали законної сили..

Згідно зі статтею 82 Закону України «Про міжнародне приватне право» визнання та виконання рішень, визначених у статті 81 цього Закону, здійснюється у порядку, встановленому законом України.

Відповідно до частини першої статті 390 Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року в редакції, чинній на час ухвалення оскаржуваних судових рішень (далі - ЦПК України 2004 року), рішення іноземного суду (суду іноземної держави; інших компетентних органів іноземних держав, до компетенції яких належить розгляд цивільних чи господарських справ; іноземних чи міжнародних арбітражів) визнаються та виконуються в Україні, якщо їх визнання та виконання передбачено міжнародним договором, згода на обов`язковість якого надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності.

Згідно зі статтями 391, 392 ЦПК України 2004 року рішення іноземного суду може бути пред`явлено до примусового виконання в Україні протягом трьох років з дня набрання ним законної сили, за винятком рішення про стягнення періодичних платежів, яке може бути пред`явлено до примусового виконання протягом усього строку проведення стягнення з погашенням заборгованості за останні три роки. Питання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду розглядається судом за місцем проживання (перебування) або місцезнаходженням боржника. Якщо боржник не має місця проживання (перебування) або місцезнаходження на території України або його місце проживання (перебування) або місцезнаходження невідоме, питання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду розглядається судом за місцезнаходженням в Україні майна боржника.

Відповідно до статті 396 ЦПК України 2004 року клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду не задовольняється у випадках, передбачених міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України. Якщо міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, такі випадки не передбачено, у задоволенні клопотання може бути відмовлено: 1) якщо рішення іноземного суду за законодавством держави, на території якої воно постановлено, не набрало законної сили; 2) якщо сторона, стосовно якої постановлено рішення іноземного суду, була позбавлена можливості взяти участь у судовому процесі через те, що їй не було належним чином повідомлено про розгляд справи; 3) якщо рішення ухвалене у справі, розгляд якої належить виключно до компетенції суду або іншого уповноваженого відповідно до закону органу України; 4) якщо ухвалене рішення суду України у спорі між тими самими сторонами, з того ж предмета і на тих же підставах, що набрало законної сили, або якщо у провадженні суду України є справа у спорі між тими самими сторонами, з того ж предмета і на тих же підставах до часу відкриття провадження у справі в іноземному суді; 5) якщо пропущено встановлений міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України, та цим Законом строк пред`явлення рішення іноземного суду до примусового виконання в Україні; 6) якщо предмет спору за законами України не підлягає судовому розгляду; 7) якщо виконання рішення загрожувало б інтересам України; 8) в інших випадках, встановлених законами України.

Згідно з частиною першою статті 35 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» арбітражне рішення, незалежно від того, в якій країні воно було винесено, визнається обов`язковим і при поданні до компетентного суду письмового клопотання виконується з урахуванням положень цієї статті та статті 36, відповідно до частини першої якої у визнанні або у виконанні арбітражного рішення, незалежно від того, в якій державі воно було винесено, може бути відмовлено лише: 1) на прохання сторони, проти якої воно спрямоване, якщо ця сторона подасть компетентному суду, у якого просить визнання або виконання, доказ того, що: - одна із сторін в арбітражній угоді, зазначеній у статті 7, була якоюсь мірою недієздатною; або ця угода є недійсною за законом, якому сторони цю угоду підпорядкували, а в разі відсутності такої вказівки, - за законом держави, де рішення було винесено; або - сторону, проти якої винесено рішення, не було належним чином сповіщено про призначення арбітра чи про арбітражний розгляд або з інших поважних причин вона не могла подати свої пояснення; або - рішення винесено щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою, або такого, що не підпадає під її умови, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди; проте, якщо постанови з питань, охоплених арбітражною угодою, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою, може бути визнана і виконана; або - склад третейського суду або арбітражна процедура не відповідали угоді між сторонами або, за відсутності такої, не відповідали закону тієї держави, де мав місце арбітраж; або - рішення ще не стало обов`язковим для сторін, або було скасовано, або його виконання зупинено судом держави, в якій або згідно із законом якої воно було прийнято; або 2) якщо суд визнає, що: - об`єкт спору не може бути предметом арбітражного розгляду за законодавством України; або - визнання та виконання цього арбітражного рішення суперечить публічному порядку України.

Як роз`яснено в абзаці першому пункту 12 постанови Пленуму Верховного Суду України від 24 грудня 1999 року № 12 «Про практику розгляду судами клопотань про визнання й виконання рішень іноземних судів та арбітражів і про скасування рішень, постановлених у порядку міжнародного комерційного арбітражу на території України», клопотання про визнання й виконання рішень іноземних судів (арбітражів) суд розглядає у визначених ними межах і не може входити в обговорення правильності цих рішень по суті, вносити до останніх будь-які зміни.

Згідно з наведеними вище нормами права Україна як держава за загальним правилом визнає та виконує іноземні арбітражні рішення на підставі норм міжнародного права, імплементованих у національному законодавстві, не здійснюючи оцінки їх правильності по суті.

Судами встановлено, що рішенням Лондонського міжнародного арбітражного суду від 30 квітня 2012 року у справі № 111798 задоволено позов Компанії «Річком Лімітед» до Корпорації «Індустріальна спілка Донбасу», ПАТ «Алчевський металургійний комбінат» та Компанії «Reeferway Limited» про стягнення простроченої заборгованості за Угодою про кредитну лінію від 16 вересня 2005 року та стягнуто з відповідачів на користь позивача прострочену заборгованість за угодою про кредитну лінію від 16 вересня 2005 року в сумі 47 900 000,00 доларів США, 9 354 792,90 доларів США - нарахованих процентів, 5 991,04 фунтів стерлінгів - в рахунок арбітражних витрат та 271 498,87 фунтів стерлінгів - в рахунок юридичних видатків, витрат і виплат.

Відповідно до частини восьмої статті 395 ЦПК України 2004 року, якщо в рішенні іноземного суду суму стягнення зазначено в іноземній валюті, суд, який розглядає це клопотання, визначає суму в національній валюті за курсом НБУ на день постановлення ухвали.

***Висновки за результатами розгляду касаційної скарги.***

Встановивши, що рішення Лондонського міжнародного арбітражного суду від 30 квітня 2012 року у справі № 111798 набрало законної сили, справу розглянуто компетентним судом, строк пред`явлення рішення до примусового виконання не сплив, а виконання цього рішення не суперечить інтересам України, суд першої інстанції, з висновками якого погодився апеляційний суд, дійшов обґрунтованого висновку про наявність підстав для визнання та надання дозволу на примусове виконання зазначеного рішення іноземного суду.

Розглядаючи клопотання, суди правильно визначилися з характером спірних правовідносин та нормами матеріального права, які підлягають застосуванню, повно та всебічно дослідили наявні у справі докази і дали їм належну оцінку згідно зі статтями 57-60, 212 Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року в редакції, чинній на час ухвалення оскаржуваних судових рішень (далі - ЦПК України 2004 року), правильно встановили обставини справи, внаслідок чого ухвалили законні й обґрунтовані судові рішення, які відповідають вимогам матеріального та процесуального права.

Обставини справи встановлені судами на підставі оцінки зібраних доказів, проведеної з дотриманням вимог процесуального закону. Тобто суди дотрималися встановленого статтею 212 ЦПК України 2004 року принципу оцінки доказів, згідно з яким суд на підставі всебічного, повного й об`єктивного розгляду справи аналізує і оцінює докази як кожен окремо, так і в їх сукупності, у взаємозв`язку, в єдності і протиріччі, і ця оцінка повинна спрямовуватися на встановлення достовірності чи відсутності обставин, які обґрунтовують доводи і заперечення сторін.

Посилання в касаційній скарзі на те, що під час розгляду клопотання про надання дозволу на примусове виконання на території України рішення іноземного судудо участі в розгляді цієї справи не було залучено компанію «Reeferway Limited» та не з`ясовано питання про можливість повного чи часткового виконання нею зобов`язання, є безпідставними з огляду на таке.

Згідно з частинами першою, четвертою статті 543 Цивільного кодексу України (далі - ЦК України) у разі солідарного обов`язку боржників (солідарних боржників) кредитор має право вимагати виконання обов`язку частково або в повному обсязі як від усіх боржників разом, так і від будь-кого з них окремо. Виконання солідарного обов`язку у повному обсязі одним із боржників припиняє обов`язок решти солідарних боржників перед кредитором.

Прийнявши виконання зобов`язання, кредитор повинен на вимогу боржника видати йому розписку про одержання виконання частково або в повному обсязі. Наявність боргового документа у боржника підтверджує виконання ним свого обов`язку (частини перша, третя статті 545 ЦК України).

Відповідно до частини третьої статті 10, частин першої та другої статті 11 ЦПК України 2004 року кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень. Суд розглядає цивільні справи не інакше як за зверненням фізичних чи юридичних осіб, поданим відповідно до цього Кодексу, в межах заявлених ними вимог і на підставі доказів сторін та інших осіб, які беруть участь у справі. Особа, яка бере участь у справі, розпоряджається своїми правами щодо предмета спору на власний розсуд.

Згідно з частинами третьою, четвертою статті 60 ЦПК України 2004 року доказуванню підлягають обставини, які мають значення для ухвалення рішення у справі і щодо яких у сторін та інших осіб, які беруть участь у справі, виникає спір. Доказування не може ґрунтуватися на припущеннях.

Статтею 179 ЦПК України 2004 року передбачено, що предметом доказування під час судового розгляду є факти, які обґрунтовують заявлені вимоги чи заперечення або мають інше значення для вирішення справи (причини пропуску строку позовної давності тощо) і підлягають встановленню при ухваленні судового рішення. Для встановлення у судовому засіданні фактів, зазначених у частині першій цієї статті, досліджуються показання свідків, письмові та речові докази, висновки експертів.

Спростовуючи доводи боржників про необхідність встановлення факту повного чи часткового виконання рішення Лондонського міжнародного арбітражного суду від 30 квітня 2012 року всіма солідарними боржниками, в тому числі Компанією «Reeferway Limited», апеляційний суд обґрунтовано виходив з відсутності доказів того, що станом 26 січня 2017 року будь-ким із жодним з боржників виконано зобов`язання за вказаним рішенням. У зв`язку з цим суд апеляційної інстанції дійшов правильного висновку про те, що твердження боржників про можливість повного чи часткового погашення заборгованості компанією «Reeferway Limited» ґрунтуються на припущеннях.

Також апеляційний суд дійшов правильного висновку про те, що не є підставою для скасування ухвали допущена судом першої інстанції описка в її резолютивній частині щодо неправильного зазначення строку та порядку її оскарження, оскільки така описка не призвела до порушення процесуальних прав осіб, які беруть участь у справі.

Інші наведені у касаційній скарзі доводи є аналогічними доводам апеляційної скарги та були предметом дослідження й оцінки суду апеляційної інстанції, який з дотриманням вимог статей 303, 304 ЦПК України 2004 року перевірив їх та спростував відповідними

висновками. Ці доводи зводяться до переоцінки доказів, що згідно з положеннями статті 400 ЦПК України під час розгляду справи в касаційному порядку не допускається.

Європейський суд з прав людини (далі - ЄСПЛ) зазначив, що пункт перший статті 6 Конвенції зобов`язує суди давати обґрунтування своїх рішень, але це не може сприйматись як вимога надавати детальну відповідь на кожен аргумент. Межі цього обов`язку можуть бути різними, залежно від характеру рішення. Крім того, необхідно брати до уваги, між іншим, різноманітність аргументів, які сторона може представити в суд, та відмінності, які існують у державах-учасницях, з огляду на положення законодавства, традиції, юридичні висновки, викладення та формулювання рішень. Таким чином, питання, чи виконав суд свій обов`язок щодо подання обґрунтування, що випливає зі статті 6 Конвенції, може бути визначено тільки у світлі конкретних обставин справи (пункт 23 рішення ЄСПЛ від 18 липня 2006 року у справі «Проніна проти України»).

Згідно з частиною третьою статті 401 та статтею 410 ЦПК України суд касаційної інстанції залишає касаційну скаргу без задоволення, а судові рішення - без змін, якщо відсутні підстави для їх скасування, і рішення ухвалено з додержанням норм матеріального та процесуального права. Не може бути скасоване правильне по суті і законне рішення з одних лише формальних міркувань.

Оскаржувані судові рішення відповідають вимогам закону й підстави для їх скасування відсутні.

Керуючись статтями 400, 401, 409, 410, 416 ЦПК України, Верховний Суд у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду

ПОСТАНОВИВ:

Касаційну скаргу Корпорації «Індустріальна Спілка Донбасу» залишити без задоволення.

Ухвалу Лисичанського міського суду Луганської області від 17 серпня 2017 року та ухвалу Апеляційного суду Луганської області від 10 листопада 2017 року залишити без змін.

Постанова суду касаційної інстанції є остаточною і оскарженню не підлягає.

Судді:В. А. Стрільчук С. О. Карпенко М. Ю. Тітов